

Blod, have vi ogsaa af den Grund en vis Forpligtelse overfor den. Men denne Forpligtelse opfyldes paa den Maade, at man i Virkeligheden holder dem fuldstændig stavnsbundne. Grønland er et lukket Land. Det er et Land, som ingen Mennesker kan komme op til uden den grønlandske Handels eller rettere sagt Indenrigsministeriets Tilladelse. Der findes neppe ret mange andre Lande i Verden, jeg tror, der ikke findes andre end Thibet, hvor det er Tilfældet, at man ikke maa komme ind i Landet uden Tilladelse af Regeringsmyndighederne. I Grønland er det saaledes, og Grønlønderne have heller ikke Tilladelse til at forlade Landet. Det benægtes til en vis Grad. Man siger, at i Virkeligheden kunne de godt rejse ud af Landet. Men man umuliggør det for dem at komme bort, og et af de Forhold, som bevirke dette, er selvfølgelig i første Række Sproget. Det grønlandske Sprog tales ikke andre Steder end blandt disse faa Tusinde Eskimoer, og derfor er en Grønlander ret uhjælpelig stillet, hvis han vilde forlade Landet. En af de Opgaver, jeg synes, der burde ligge for i første Linie, naar man vilde forbedre Tilstandene i Grønland, var at lære Befolkningen at tale Dansk. Nu kan man jo sige, at det at berøve en Nation dens Sprog er noget, der altid kan næres Betænkkeligheder ved. Men naar man tager i Betragtning, at denne Befolkning ikke har nogen Historie eller Litteratur o. s. v., alle de Ting, der ellers knytte en Befolkning til et Sprog, tror jeg, man vilde stille dem uendelig meget bedre ved at lære dem at tale Dansk, det vilde være det første Skridt til at trække dem ud af den Umyndighedstilstand, hvori de nu leve. Naar Grønland er et lukket Land, og naar man driver denne Monopolhandel deroppe, som er saa skadelig for Landet i mange Henseender, er det efter Sigende af Hensyn til Grønlønderne. Men samtidig bliver man ved at holde dem i en Umyndighedstilstand, i hvilken de ere som Børn i mange Retninger. De kunne ikke tage imod fremmede, og de kunne heller ikke tage mod Kulturfremskridt paa forskellige Omraader.

Den Maade, Handelen drives paa, kunde der indvendes overordentlig meget imod. Det skal jeg ikke her komme nærmere ind paa, men jeg skal dog fremhæve det efter min Mening urimelige i, at man f. Eks. driver hele Besejlingen som en Statsentreprise. I disse Tider, hvor der har været meget daarlige Tider for Skibs-

farten, men hvor der har været Efterspørgsel efter Fragter, driver man Besejlingen paa den Maade, at man lægger Skibene op om Vinteren, men man lønner Kaptajner, Styrmand og Mandskab alligevel. I ethvert andet Handelsforetagende vilde man dog bære sig saadan ad, at man lod disse Skibe sejle i anden Fragt om Vinteren og søgte at tjene noget paa den Maade. Man gør her gældende, at disse Skibe skulle repareres om Vinteren og ses særligt efter, fordi de sejle under Isforhold o. s. v. Jeg tror ikke, dette holder Stik. Jeg tror, hele den Maade at besejle Grønland paa er ganske antikveret, og at der kunde indvindes ikke saa faa Penge ved at ændre den. Det er nemlig overordentlig store Udgifter, der gaa til. Naar man ser hen til, at Udgiften til de grønlandske Embedsmænd og Handelens Funktionærer er større end Værdien af alle de Varer, omtrent 320,000 Kr., den grønlandske Handel sender op til Grønland, er det unægtelig et højst besynderligt Forhold. Det blev omtalt før af et æret Medlem, at til disse 12,000 Mennesker havde man af overordnede Embedsmænd 12 Kolonibestyrere, 2 Inspektører og 2 Direktører, og nu skal man have en Slags Overdirektør til. Hvis vi havde noget lignende for Danmarks Vedkommende, tror jeg, der vilde rejse sig et Ramaskrig mod et saadant Embedsmandsvæsen, og man vilde sige, det var ganske urimeligt. Man tænke sig blot en Købstad eller et Landdistrikt paa 12,000 Mennesker, hvor man havde en saadan Stab af overordnede Embedsmænd foruden alle de underordnede. Saa er det endvidere desværre gaaet saadan til i Grønland som saa mange andre Steder i vore Kolonier og Bilande, eller hvad vi nu kalde dem, at det har langt fra altid været de bedste Folk, vi sendte derop. Danmark har en sjælden Evne til ikke at kunne lede sine Kolonier og Bilande, og hvad de nu hedde. De faa Rester, vi have tilbage af den Art, ere vi snart ved at sætte over Styr ved at skabe større og større Utilfredshed i dem, og en af Aarsagerne dertil er efter min Mening, at de Embedsmænd, man har sendt derud, ofte ikke have været deres Opgave voksne. Der er selvfølgelig mange hæderlige Undtagelser. Men naar man betænker, at paa mange af disse øde Steder ere netop Embedsmændene de eneste Europæere, de eneste Danske, Befolkningen kommer i Berøring med, og at denne Befolkning slutter, at saaledes, som disse Embedsmænd ere, er hele Moderlandets Befolkning, burde